

[Erna Sørensen.]

ministeren, administreres saaledes, at man giver de Emigranter, hvad enten det er politiske Flygtninge, Jøder eller andre, som har faaet Asylret her, en fortsat Opholdstilladelse og saa vidt muligt ogsaa Arbejdstilladelse, hvis de i øvrigt opfører sig som Landets lovlydige Borgere, men at man paa den anden Side bruger Lovens nødvendigt skærpede Bestemmelser over for de Personer, som i Tiden omkring 9. April og under Besættelsesaarene kvitterede for vor højtbesungne Gæstfrihed ved at gaa i Tyskernes Sold. Vi er mange, ikke mindst nede i Sønderjylland, der oplevede den store Skuffelse, at Folk, som vi havde levet Side om Side med, og som ansaas for gode danske Borgere, for ussel Vindings Skyld gik Tyskernes Ærinde, og saadanne Personer ønsker vi Lovens strengeste Regler anvendt paa.

Den Udvidelse, som findes i Bestemmelserne i § 6, 3die Stykke, om Justitsministerens Bemyndigelse til at træffe Bestemmelse om gensidige Lempelser i Reglerne om Opholds- og Arbejdstilladelse, for saa vidt angaar Statsborgere i en af de kontraherende Stater, hilser jeg med Glæde. I første Række maa denne Regel finde Anvendelse over for Nordmænd og Svenskere, og vi er i Besættelsesaarene kommet til at staa disse Lande saa nær, ikke mindst gennem Ungdommen, at det vil være overordentlig gavnligt for den nordiske Fællesskabsfølelse, om Arbejdsmarkedet hurtigst muligt blev aabnet mellem Landene, hvoraf naturligvis maa følge, at Bestemmelserne om Opholdstilladelse lempes.

Den i § 3 ved Loven af 30. Marts 1942 indførte skærpede Bestemmelse, at ikke alene den, som medvirker til at holde en Udlænding skjult, om hvem han ved, at han har skaffet sig Adgang til Landet uden om Paskontrollen, men ogsaa den, som burde vide, at den paagældende opholder sig her uden om Paskontrollen, er hjemfalden til Straf, kunde jeg ønske var blevet ændret i det foreliggende Lovforslag. Jeg kunde tænke mig, at Bestemmelsen i 1942 er indført under det Pres, som Tyskerne under Besættelsen øvede paa vor Lovgivning, og en saadan usædvanlig Udvidelse burde derfor naturligt ændres, nu da vi er Herrer i vort eget Land.

Idet jeg gaar ud fra, at man i et Udvalg faar Lejlighed til at drøfte Lovforslagets Enkeltheder, tilsiger jeg mit Partis Støtte til Lovforslagets hurtige Gennemførelse.

Aksel Larsen: Jeg er ikke i den heldige Situation som en af de foregaaende Ordførere, at jeg kan henvise til dette Lovfor-

slags grundige Behandling i det andet høje Ting. Jeg skal undlade at karakterisere det andet høje Tings Forhold til Forfatningen nærmere, men minder om, at hvis man havde holdt Landstingsvalg i Efteraaret, havde vort Parti været repræsenteret i Landstinget og saaledes været i Stand til at deltage i Behandlingen af bl. a. denne Lov, som er forelagt først i Landstinget. Det har vi været afskaaret fra. Vi er først i Stand til at fremsætte vore Bemærkninger her og kan altsaa ikke glæde os over, at Sagen har været behandlet i det andet høje Ting, men maa indstille os paa, at dette højere Ting maa have den fornødne Tid til Behandling af Sagen.

Det var for 29 Aar siden, i 1917, at de saakaldte midertidige Tillæg til Fremmedloven begyndte. Den første Lov gjaldt til Udgangen af 1918, men blev forlænget i 1918, 1919, 1920 og 1922.

Allerede dengang begyndte man at finde det noget uhensigtsmæssigt at fortsætte med denne efterhaanden lidt langvarige Midlertidighed. Der udtaltes i Folketinget i 1922 Enighed om det ønskelige i at komme bort fra den midlertidige Lovgivning, og Ministeren blev opfordret til at fremsætte et Forslag til en endelig Ordning. I 1924 kom der dog igen en midlertidig Lov; Ministeren undskyldte sig med de af Krigen affødte, unormale Forhold og med den nye Lov om Folkeregistre, og han havde endnu ikke kunnet indlade sig paa at udarbejde Forslag til en fast Ordning. Saa fortsatte de midlertidige Love i 1926, 1928, 1930, 1931, 1934, 1936 og 1938, i de første Aar med enkelte Lempelser, senere med Ændringer i skærpene Retning, og sidst kom saa Loven af 1942 og Anordningen af 1944, som nu udløber. Ingen af de skiftende Justitsministre i disse 29 Aar, siden de midlertidige Love begyndte, eller i de 24 Aar, siden Folketingets Opfordring til Ministeren om at forelægge en mere varig Lovgivning paa dette Omraade blev fremsat — ingen af de skiftende Ministre i disse mange Aar har altsaa haft Tid eller lyst til eller Interesse for at bringe dette Forhold i Orden. Man undskylder sig stadig væk med de unormale Forhold enten herhjemme eller, som det ærede Medlem Fru Erna Sørensen udtalte, ude i Europa; men de har altsaa eksisteret i 29 Aar, og mon man ikke kommer til at indstille sig paa, at det, man foregøbler sig som normale Forhold, det, der altsaa eksisterede i Europa for et halvt Hundrede Aar siden, ikke kommer tilbage, og at man altsaa maa have en varig Ordning af disse Forhold?